

Nyílt levél Nyugatról a magyar egyházaknak – A vallásszabadságot mi, keresztények nem így értelmezzük!

David Baer teológia- és filozófiaprofesszor az Egyesült Államokban, a Texas Lutheran Universityn dolgozik. Többször járt hazánkban, az Evangélikus Hittudományi Egyetemen kutatott egyháztörténeti témában. Az alábbi levelet 2012. január 17-én juttatta el szerkesztőségünkhöz. Levele az ő álláspontját tükrözi, nem szerkesztőségünk vagy a Magyarországi Evangélikus Egyház véleménye. A levelet mégis azért közöljük, mert szeretnénk erről érdemi és kulturált vitát indítani a honlapunkon. Várjuk hozzászólásaikat vagy itt a cikk alatt, vagy a szerkesztoseg@lutheran.hu címre.

Nyílt levél Nyugatról barátainak a magyar egyházakban, és mindazoknak, akik eddig Orbán Viktort támogatták.

Kedves Testvéreim!

Nyugatról írok, ahonnan aggodalommal követem a magyarországi eseményeket. A nyugati sajtó részletesen foglalkozik Magyarországgal, és egyhangú éles kritikával illeti az Orbán-kormányt. Ezek a kritikák nekem fájnak. Az elmúlt húsz év során teológusként több évet töltöttem Magyarországon. Kétszer voltam

Magyarországon Fulbright-ösztöndíjjal – az első alkalommal az Evangélikus Hittudományi Egyetemen kutattam, a második alkalommal a Károli Gáspár Református Egyetemen tanítottam. Könyvet is írtam a Magyarországi Evangélikus Egyház kommunizmus alatti időszakáról. A feleségem és a gyerekeim is magyar állampolgárok.

Őszintén szeretnék a Magyarországot Nyugaton érő kritikákra válaszolni, Magyarország jó hírnevét megvédeni, de sajnos ezt mégsem tudom megtenni.

Az Orbán-kormány ma már messze túllépett azon a határon, amely Nyugaton politikailag elfogadható.

A magyarországi politikai helyzetet mindig érdeklődéssel figyeltem, s bár eddig nyilvánosan sohasem foglaltam állást, természetesen mindig volt véleményem. Mivel az egyházakkal foglalkozom, és a magyar barátaim főleg egyháziak, együttéreztem azokkal, akik az országot ki akarták vezetni a kommunista múltból, és új kezdetet szerettek volna.

Tehát a jobboldali politikai erőkkel szimpatizáltam, akárcsak mások is Nyugaton.

Jól emlékszem arra, hogy a kilencvenes években mennyire lelkesedtek Orbán Viktorért az amerikai politológusok, hogy mennyire drukoltak neki.

Mikor a Fidesz először nyerte meg a választásokat, örültem annak, hogy kialakult egy olyan

párt, amely ellensúlya lehetett az MSZP-nek, és amikor a Fidesz másodszor került hatalomra egy sok hibával tarkított, hosszú MSZP-kormányzás után, reménykedtem, hogy az ország újra egyensúlyba kerül.

De reményeim dacára az Orbán-kormány intézkedéseit először meglepetéssel, aztán kiábrándulással, és végül megdöbbenéssel fogadtam.

A kommunizmus bukása után az a lehetőség adatott Magyarország számára, hogy végre sikerüljön a Nyugathoz integrálódnia. Ennek a helyzetnek történelmi jelentősége volt. Attól kezdve, hogy Szent István a római kereszténységet választotta, Magyarország mindig a Nyugat irányába nézett. Bár a nyugati orientációt sok veszély fenyegette a török hódítástól kezdve a Szovjetunió által kieroszakolt kommunizmusig, a magyarok mindig nyugati szelleműek maradtak, és a nyugati országok közösségéhez igyekeztek tartozni.

Sok hosszú és fájdalmas évszázad után ez a nagy történelmi törekvés az elmúlt húsz évben végre látványos eredményhez vezetett – legalábbis úgy tűnt.

Magyarország nyitott, demokratikus rendszerré vált, és mind a NATO, mind az EU felvette tagjai közé.

Igaz, hogy a Nyugathoz való tartozás akkor lenne teljes, ha sikerülne a kommunizmus negatív társadalmi hatásaitól megszabadulni. Habár ezt a feladatot nem sikerült teljes mértékben végrehajtania az országnak, a kommunizmus maradványainak felszámolása mindig is a nyugati integráció egyik célja volt.

A jelenlegi Orbán-kormány azonban a kommunista múltat úgy próbálja felszámolni, hogy a Nyugatot elhagyja.

Értem én, hogy Orbán nem így magyarázza el a kormánypolitikát, hanem azt a nemzet érdekének védelmeként festi le. Úgy érvel, hogy Magyarország szuverén állam, amelynek nemcsak joga, hanem érdeke is, hogy a saját útját járja. Érthető és vonzó érvelés ez, amely mögött az úgynevezett „harmadik utas” gondolkozás áll, amely többször is felbukkant Közép-Európában.

„A harmadik út” – ezen elképzelések szerint – nem vezet sem keletre, sem pedig nyugatra, hanem nemzeti és sajátos. A kommunizmusban is népszerű lett ez a harmadik utas gondolkozás bizonyos körökben, mert azt a reményt keltette, hogy olyan társadalmat lehet létrehozni Közép-Európában, amely nem a szovjet mintát, s nem is a szabadpiaci kapitalizmus modelljét fogja követni.

Ez általában szép remény, de a valósághoz nincs túl sok köze.

Világosan kell látni, hogy akárcsak korábban: egy „harmadik út” ma is – keletre vezet.

Keresztény szempontból különösen is aggasztó a lelkiismereti és vallásszabadságról szóló alaptörvény. A szabad lelkiismeret a keresztény hit egyik alapértéke, ahogyan Luther mondta: „se nem biztos, se nem üdvös a lelkiismeret ellen cselekedni.” A lelkiismeret szabadságából következik a vallásszabadság, mivel az ember a szabad lelkiismeretével válaszol az igazság és az Isten hívására.

A

vallásszabadság iránti szilárd keresztény elkötelezettséget a római katolikus egyház fejezte ki legjobban a II. vatikáni zsinat Dignitatis Humanae kezdetű nyilatkozatában.

Így szól a hivatalos katolikus tanítás:

„Minden embert a maga méltóságának megfelelően, mivel személy – tudniillik értelemmel és szabad akarattal rendelkezik, s ezért személyes felelőssége van –, a saját természete ösztökéli és készíteti az igazság keresésére, elsősorban a vallás tekintetében. A megismert igazsághoz ragaszkodnia kell, s egész életét az igazság követelményei szerint kell berendeznie. De az emberek e kötelességüknek a természetüknek megfelelő módon csak úgy tehetnek eleget, ha pszichológiailag is szabadok és a külső kényszertől is mentesek. A vallásszabadsághoz való jog alapja tehát nem a személy szubjektív állapota, hanem a személy természete. Ezért a kényszertől való mentesség joga megmarad azoknál is, akik az igazságkeresés és a hozzá való ragaszkodás kötelességének nem tesznek eleget.” (A II. Vatikáni Zsinat dokumentumai. Budapest, Szent István Társulat, 2000. 495. o.)

A vallásszabadság továbbá társadalmi szabadságot is feltételez, mivel a szabad lelkiismerettel rendelkező embereknek közösségekben kell cselekedniük. Ahogyan a katolikus deklaráció folytatja:

„Az egyes személyeket megillető szabadságot, vagyis a kényszerszertől való mentességet a vallási dolgokban, a közösségben cselekvő személyekre vonatkozóan is el kell ismerni. A vallási közösségeket ugyanis mind az ember társas természete, mind a vallás természete megkívánja. Ezeket a közösségeket tehát – hacsak a nyilvános jogrend követelményeit nem sértik – joggal illeti meg a szabadság, hogy saját szabályaik szerint igazgassák magukat, a legfelsőbb Lényt nyilvános kultusszal tiszteljék, tagjaikat a vallásos élet gyakorlásában segítsék, tanítással támogassák, s fejlesszék azokat az intézményeket, melyekben a tagok együttműködhetnek életüknek a vallási elvek szerint való berendezésében.” (Uo. 496. o.)

Hogyan hozzam ezt a hivatalos keresztény tanítást összhangba azzal az alaptörvénnyel, amely egyenlőtlen jogi különbséget tesz egyházak és vallási közösségek között? Azzal az alaptörvénnyel, amely szerint az egyház nyilvántartásba vételének egyik feltétele, hogy legalább húsz éve működik Magyarországon egy vallási közösség, mikor pedig a vallásszabadsághoz való jog az emberi méltóságon alapszik, és nem az idő múlásától függ? Hogyan van az, hogy a nyilvántartásba vétel az Országgyűlés kétharmados szavazatától függ, és nem a bíróság jogi értelmezésétől, holott a vallásszabadság nem politikai, hanem jogi kérdés? A vallásszabadságot mi, keresztények nem így értelmezzük!

Hogyan magyarázzam el Nyugaton keresztény barátaimnak, hogy az ő egyházaik, mint például a metodista vagy az anglikán, nem számítanak egyháznak Magyarországon, annak ellenére, hogy azok nemzetközileg ismertek, és az Egyházak Világtanácsának is a tagjai?

Egyszerűen nem értem, hogy következhet az alaptörvénynek a vallásszabadságot érintő egyenlőtlen kezelése azokból a keresztény értékekből, amelyeket az új magyar állam az alkotmányában vállal! Nem lehetséges, hogy ezt a következtetést az új magyar állam nem a kereszténységből vonta le, hanem a Horthy-korszak gyakorlatából kölcsönözte?

Lehet, hogy a vallásszabadságot korlátozó alaptörvényt csekély bűnnek tartják Magyarországon, de Nyugaton ez nagy bűnnek számít. Az új magyar alkotmányra lehet úgy tekinteni, mint egy sajátos magyar demokrácia fundamentumára, de akkor azzal is tisztában kell lenni, hogy ez a sajátos magyar demokrácia ellentétes a nyugati demokrácia alapszabályaival. Az összpontosított parlamenti hatalom, amely aláássa az állami intézmények függetlenségét, a sok kétharmados alaptörvény, a média és a vallásszabadság korlátozása – mindezek összeférhetetlenek a demokrácia nyugati értelmezésével.

Ebben a tekintetben a Nyugat egységes: mind a baloldali, mind pedig a jobboldali sajtó – legyen az osztrák, angol, német, francia vagy amerikai – azonos véleményen van. Nyugaton ezt a sajátos, újfajta demokráciát „putyinizmusnak” hívjuk.

Eddig nem volt példa arra, hogy egy nemzet önként kilépett volna a demokratikus országok közösségéből. Az európai integráció régi álom, amelynek eszméje legalább Rousseau-ig vezethető vissza. Az európai integráció megoldja az európai történelem során végighúzó legnagyobbat – a háborút. Egy békés és demokratikus Európa sok nemzet polgárának adja meg azt a lehetőséget, hogy önrendelkezéssel keresse a jólétet; egy európai integráció olyan gazdasági erőt ad a kontinensnek, amellyel versenyezni tud a világ többi gazdaságával Ázsiában, valamint Észak és Dél-Amerikában. E realitásokra tekintve az európai államok saját érdekeiket eddig mindig úgy értelmezték, hogy be kívántak kerülni az európai közösségbe. De itt most nem ez a lényeg, hanem az, hogy van Európa szívében egy olyan ország, amely egyszer már bekerült az unióba, s ha kilép onnan, az támadás lenne a már a második világháború óta épülő európai közösség ellen. Tudom, hogy olyan mondatok hangzanak el mostanában, hogy „a külföld támadást intézett Magyarország ellen”, de nyugati szemmel is kell nézni a helyzetet. Magyarországon jelenleg egy olyan rendszerváltozás megy végbe, amely nem kompatibilis a nyugati, európai, demokratikus értékek hagyományaival. Mivel ez a folyamat az Európai Unión belül zajlik, ez gyengíti az egész európai közösséget. Így a közösség kénytelen erre reagálni. Tehát nem támadásról van szó, hanem a kormány lépéseinek következményéről. Bár az új alkotmány szavaiban vállalja a „közös európai értékeket”, a valóságban inkább az eltorzított magyar értékeket és egy álkereszténységet helyez előtérbe. Ha ezen a harmadik úton jár az ország, akkor kivonul abból az európai közösségből, amellyel az ezeréves történelme során eddig mindig szolidaritást vállalt. Magyarország már most is elszigetelt nemzetközileg, a kormányával szemben bizalmatlan az Európai Unió. A magam részéről nem látom, hogy miként szolgálja ez a sajátos politika a magyar nemzet érdekét.

Kérem azokat, akik Orbánhoz fűzik reményüket a magyar nemzet érdekében, fontolják meg, hogy mi is a valós nemzeti érdek! Kérem, ne támadásnak, hanem figyelmeztető testvéri szónak tekintsék a nyílt leveletem! Magyarul, magyaroknak, keresztény hittestvéreimnek írtam. Attól félek ugyanis, hogy Magyarország balkáni állammá válik, és sorsában is a Balkánéval fog osztozni. Kérem, ne engedjétek meg a politikai vezetésnek, hogy a hitetekkel visszaéljen, és önkényesen úgy rajzolja át Európa térképét, hogy Magyarország újra a Kelet része legyen!

Testvéri köszöntéssel:

David Baer

2012. január 17.

Forrás és kommentárok:

[http://www.evangelfont-family:
ikus.hu/panorama/nyilt-level-nyugatrol-a-magyar-egyhazaknak-2013-a-vallasszabadsagot-mi-k
eresztenyek-nem-igy-ertelmezzuk/?searchterm=baer](http://www.evangelfont-family:ikus.hu/panorama/nyilt-level-nyugatrol-a-magyar-egyhazaknak-2013-a-vallasszabadsagot-mi-keresztenyek-nem-igy-ertelmezzuk/?searchterm=baer)

* * *

* * *

DÁVID BAER professzor úrnak

Texas Lutheran University

U. S. A.

Tisztelt Professzor Úr!

Kamarás István egyetemi tanár közvetítésével megkaptam 2012. január 17-én kelt levelét, amelyben a jelenlegi magyar helyzetet, illetve a mai magyar kormány tevékenységét értékeli. Hálás vagyok Önnek, hogy figyelemmel kíséri hazánk sorsát, ugyanakkor nem

hallgathatom el kritikai észrevételeimet, amelyeket őszintén igyekszem megfogalmazni.

Alapvető kifogásom az, hogy az Ön levele mind a magyarországi, mind az európai helyzet felszínes és egyoldalú ismeretét tükrözi, a távolabbi összefüggések figyelembe

vétele pedig teljesen hiányzik belőle.

1. Kezdjük a vallásszabadság kérdésével. Mint katolikus püspök, örülök annak, hogy egy lutheránus egyetem tanára a lelkiismereti és vallásszabadsággal kapcsolatban a II. Vatikáni Zsinat *Dignitatis Humanae* kezdetű nyilatkozatát idézi, ugyanakkor nem értem, hogy az Ön által kifogásolt alaptörvény mennyiben sérti a lelkiismereti és vallásszabadságot. Magyarországon ma mindenki olyan vallást gyakorol egyénileg is és közösségben is, amilyent akar. Az egyes egyházak elismerésének és nyilvántartásba vételének csak az egyházak anyagi természetű, állami támogatásával kapcsolatban van jelentősége. Itt viszont érthető módon a Magyar Állam azokat a közösségeket részesíti előnyben, amelyek hazánk zivataros története folyamán jelentős mértékben hozzájárultak az ország fennmaradásához, illetve amelyek tevékenysége társadalmilag kiemelten hasznos, például iskolákat, egészségügyi intézményeket tartanak fenn és karitatív tevékenységet folytatnak.

Professzor Úr azt is kifogásolja, hogy e nyilvántartásba vételt nem a bíróság, hanem a

parlament végzi. Ebből is látszik, hogy Ön nem ismeri eléggé a magyarországi helyzetet. A

független magyar igazságszolgáltatásban még ma is számos olyan ember dolgozik, aki a kommunista rendszer idején elkötelezett kiszolgálója volt a pártállami diktatúrának és tevékenyen részt vett egyházellenes, ún. koncepciós perekben. - (A koncepciós per olyan jogi eljárás, amelyben minden fordítva történik, mint a törvényes perben: először fogalmazzák meg a "koncepciót" tartalmazó ítéletet, majd ehhez készítik el a "tanúvallomásokat", illetve gyártják le a "bizonyítékokat".)

Azon kívül ez a bíróság az elmúlt 20 évben meggyőzően bizonyította, hogy az egyházak nyilvántartásba vételére alkalmatlan. Több, mint 300 "egyházai" bejegyeztek, amelyek legnagyobb része a legminimálisabb kritériumoknak sem felelt meg. Nekem egy 2007-ben kiadott jegyzékem van. Ebben 4 olyan "egyházat" találtam, amelyet egyazon (falusi) házszám alá jegyeztek be, közülük 3-nak még a hivatalos képviselője is ugyanaz a személy volt. Olyan "egyházak" is elnyerték az elismerést, amelyeknek már a neve is mosolyt fakasztott a komolyabb (akármilyen vallású) hívek ajkán, mint például az "Aranyos Zarándokok A-tól Z - ig", a "Magyar Boszorkányszövetség" vagy a "Derű Egyháza".

A helyzet megértéséhez azt is tudnunk kell, hogy a bejegyzett közösségek jó része semmiféle hitéleti tevékenységet nem végez, a bejegyzését csak azért kérte, hogy egyszerű gazdasági vállalkozásként - a vállalkozások által igénybe vehető kedvezményeken túl – az egyházaknak adható támogatásokban is részesülhessen. Jórészt ezzel magyarázható, hogy adventista egyházból három, metodistából három, zsidóból hat, buddhistából pedig nem kevesebb, mint 13, azaz tizenhárom (!) volt bejegyezve. (Aki ismeri a budhizmus nagy irányzatait - hinajana, mahajana, vajrajana, azaz tibeti - annak ez már eleve gyanús. Beszélgettem a nepáli lámával: a tizenhármat ő is nevetségesnek tartja.)

Ami pedig a Professzor Ur által különösen is reklamált egyházakat illeti, a következőket tudom mondani: Ezeknek az egyházaknak Magyarországon nincs bázisuk. Ennek ellenére metodista egyházból - mint említettem - három is be volt jegyezve. Egyáltalán nem könnyű eldönteni, vajon mindhárom igazi vallási közösség-e vagy csak ún. biznisz-egyház. Iványi Gábor metodista lelkészt nálunk mindenki ismeri, sokkal inkább nagy hangú politikusként, mint igehirdetőként. Ám az ő közösségét a metodista világegyház sem ismeri el. (A Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség nevet használják.) - Anglikán egyházból egyet ismerünk, ez Szent Margit Anglikán/Episzkopális Egyház néven található a régi jegyzékben. Nevéből ítélve a katolikusbarát High Church irányzathoz tartozik. Lelkészük Dunakeszin lakik, ahol semmiféle anglikán közösség nincs. A tiszteletes úr elsősorban a budapesti Angol Nagykövetség alkalmazottait pasztorálja.

Miközben e sorokat írom, érkezik a hír, hogy tegnap, február 17-én a Magyar Parlament újabb 17 egyházat ismert el, közülük a Magyarországi Metodista Egyházat és a főt említeti anglikán egyházat is, így összesen Magyarországon ma 31 elismert egyház van. Hálás lennék Professzor Urnak, ha keresne Európában még olyan országokat, amelyek ennél több vallási közösséget támogatnak. Ha nem talál, akkor kritikáit a jövőben inkább Angliáról, a skandináv országokról. Bulgáriáról. Görögországról vagy Romániáról fogalmazza meg. mert ezekben az országokban az anglikán, az evangélikus, illetve az Orthodox nemzeti egyházak a mai napig államegyház-pozíciót élveznek. (Romániában a román görög-katolikus egyházmegyék a mai napig nem kapták vissza teljes mértékben a Ceausescu-rezsim idején elvett és a Román Orthodox Egyház által birtokba vett javaikat.)

2. Második kifogásom levelének azzal a részével kapcsolatos, amely a magyar kormány európaiságát kritizálja. En úgy látom. Professzor Urnak Európával kapcsolatos ismeretei is egyoldalúak és hiányosak. Levelében egy olyan Európai tart szem előtt, amely Konrád Adcnaucr, Róbert Schuman, Alcide de Gasperi és Jean Monnel óta már nem létezik.

A mai Európa nemcsak a gazdasági érdekek mentén, hanem ideológiailag is megosztott. Van még egy rejtőzködő keresztény Európa is, de van egy nálánál sokkal hangosabb, a hatalom és a médiumok nagy részét kezében tartó, élesen keresztényellenes, ultra liberális Európa is. - A mai Európa felszínén a Nagy Építést még elismerő, de Jézus

Krisztus és a tízparancsolat Istenét tagadó réteg lebeg. Ők azok, akik túladagolják Európának a szabadságot,

amely - a túladagolt gyógyszerhez hasonlóan - már nem gyógyít, hanem mérgez.

Számukra az európaiság egyet jelent az abortusz engedélyezésével, a szabad szerelemmel, a leszbikusok és homoszexuálisok házasságának elismerésével, a gender-ideológia hirdetésével és a vadkapitalista szabad versennyel, amely a tőkések extraprofitjához, a kis- és középvállalkozások csődjéhez és a kisemberek teljes elnyomorodásához vezet.

Ez a magát baloldaliként és modernként ünneplő Európa igazában:

- a kommunistákból lett kapitalisták Európája.
- a diktátorokból lett "szabadságharcosoké" és a "demokráciáért aggódó" diktátoroké.
- a kétezer éve idejétmúlt és életképtelennek bizonyult erkölcsöt hirdető "moderneké".
- "az egyházak szabadságáért aggódó" egyházüldözőké.

· akik egyetlen dologban állhatatosak: a nagyüzemi méretekben folytatott hazudozásban.

a sokakat megtévesztő farizeusságban.

Amikor azt állítják, hogy az Orbán-kormány autokrata, Európa-ellenes, múltba révedő és nem tartja tiszteletben a vallásszabadságot, saját hibáikat ostromozzák, de nem önmagukban, hanem másban. Én Orbán Viktort sosem akartam szentté avatni. Tudom, hogy ő

éppen olyan gyarló ember, mint mi mindannyian, neki is vannak gyengeségei és téves döntései. A fenti vádakról mégis az a magyar mondás jut eszembe: "Bagoly mondja a verébnek, hogy: nagyfejű".

Az ultraliberális és az ún. konzervatív tábor képviselői jelen voltak azon a meghallgatáson, amelyei Strassbourgból közvetített a Hír TV. Ez egy színjáték volt, amelyet Orbán Viktor nyilvános kioktatása és megalázása céljából rendeztek. Nekem feltűnt, hogy a

világ legnagyobb diktátorának (Mao-ce-tungnak) hívei oktatták itt a demokráciát, és egy

közismert pedofil (D. Cohn-Bendit) tanította móresre Orbán Viktort, az öt gyermekes családapát, akinek mind az öt gyermeke ugyanattól az asszonytól (a feleségétől) született. Ezen a meghallgatáson ő volt a legeurópaibb, kis túlzással: az egyetlen európai. Imponáló

türelemmel hallgatta végig a habzó szájjal üvöltöző Dániel Cohn Benditet és társait, a vádakra higgadtan válaszolt, majd engedélyt kért arra, hogy a hagyományos családmódel

híveként, hazaszerető emberként és hívő keresztyénként maradhasson meg európainak.

Egyébként az ellene szóló legfőbb vád, hasonló ahhoz, amit közel négyezer éve Lót

és családja ellen hozhattak fel: nem volt "szodoma-konfortos" a magaviseletük. De ugyanez

volt a baj a prófétákkal is: hiányzott tanításukból a "Közel-Kelet-komfort", miként az első

három század keresztyénei sem tanultak meg a dekadens Római Birodalom etikettje szerint viselkedni. –

Erről jut eszembe, hogy a mai Európa a hanyatló fázisába érkezeit Birodalomra emlékeztet: a sportarénákban még nem ölik meg ugyan egymást, de hatalmas pénzekért folynak a kíméletlen küzdelmek; a tömegkommunikációs eszközök - katarzis helyett -

a nép (a démosz) alantas igényeinek kielégítését nyújtják; a férfiak és nők pedig - gyermekeik helyett - szeretőikkel dicsekszenek.

Európa nem küld már misszionáriusokat a harmadik világba, mivel maga is missziós

terület, terepet nyújtva az Afrikából. Indiából, a Fülöp Szigetektől, sőt Indonéziából érkezett hithirdetőknek. Váci Mihálynak a hatvanas években írt sorai (a *Hű lázadás* c. versé-

ből) ma már nem csak az ál-kommunista Magyarországra, hanem egész Európára érvényesek:

"Míg új világtörvény fojt és ölel,

s új termést hoztak a volt igazságok;

a dolgok zsarnok uralma jön el,

s nincsenek próféták, se messiások."

3. Harmadikként megemlítem Professzor Úr levelének még egy gyengeségét: azt, hogy figyelmen kívül hagyja az Európán túli hatalmak szerepét az "Orbán-ügyben". Ön úgy ír Európáról, mintha az egy önálló birodalom lenne, amelynek most éppen problémája akadt egy tartományával. Ha Ön azt hiszi, hogy itt egy európai belügről van szó, akkor bizony nagyot téved. Orbán Viktornak nem az Unióval van elsősorban baja, hanem azzal a nemzetközi nagytőkével, amelynek birtokosait valahol a New-York-i Wall Street-en sejtjük, ezért egyszerűen csak így hívjuk őket, hogy "Amerika". Ez az elnevezés persze téves: a dollárnak és a dollár urainak-szolgáinak nincs hazájuk, nemzetiségük sem. Ok a kozmosz polgárai, a szó legrosszabb értelmében vett kozmopoliták, akik az egész világ meghódításáról álmodnak.

Ehhez pedig pénzre van szükségük, nagyon sok pénzre. Ezért nem elégszenek meg az általuk kiobbantott "demokrácia-importnak" hazudott háborúkkal, orvosok és gyógyszerészek megvételével egyidőben épített hatalmas gyógyszer-gyáraikkal és a kezükben tartott multinacionális gazdasági vállalatokkal, hanem (kamat) adófizetőikké akarják tenni az egyes államokat is. Ennek érdekében megpróbálják befolyásolni a szabad választásokat, illetve igyekszenek megvenni az egyes kormányokat. Az a "jó kormány", amelyik hajlandó felvenni az előnytelen hiteleket is, majd azok gyors elköltésével örökös adófizető gyarmattá teszi hazáját. Az ilyen kormánynak nem kell tartania attól, hogy diktatúrával vádolják: nyugodtan kilöveheti békés tüntetők szemét, kizárhatja ünnepségeiről saját népét, korlátokat építhet a parlament köré, még a hivatalos adatokat is meghamisíthatja, ettől még "európai" és "demokrata" marad. Legfeljebb akkor koppantanak a fejére, ha a teljes államcsőd (fizetéseképtelenség) veszélyébe sodorja hazáját.

Más szabályok vonatkoznak a "rossz kormányra", amely megpróbál kitörni az adósságcsapdából. Ezt akkor is leminősítik, ha az államháztartási hiány ezt nem indokolja, miniszterelnökét Hitlerhez és Sztálinhoz hasonlítják, cigánynak mondják, majd cigánygyűlölőnek még akkor is, ha történetesen ő oszlatja fel a cigányellenes akcióiról elhíresült egyesületeket, vagy ő küldi az Európai Parlamentbe az egyetlen cigány nőt. És hiába nyújt támogatást a zsidó egyházaknak, hiába vannak zsidó barátai, természetesen nem maradhat el vele kapcsolatban az "antiszemita" megbélyegzés sem.

A nemzetközi nagytőke birtokosai különösen is haragszanak Orbán Viktorra, mert több olyan, nagytőkeellenes intézkedést hozott (bankadó bevezetése, multinacionális cégek privilégiumainak csorbítása), amelyeket már több ország is átvett, illetve átvenni szándékozik. Ezért szervezték meg azt az átfogó hadműveletet, amelynek ma is a tanúi vagyunk. Szeretném újra hangsúlyozni, hogy ezt az akciósorozatot Amerikából irányítják, amerikaiaknak sem nevezhető pénzemberek.

Ez még akkor is így van. ha az amerikai színészek (Hillary Clinton, Charles Gati, Georges Soros) mellett látszólag az európai szereplők vannak többségben. A nagytőke ügyesen felhasználja Európa megosztottságát, igénybe veszi az Európa Bizottság (az Unió kormánya) és az Európai Parlament tisztségviselőit, különösen azokat, akik Orbán Viktor ideológiai ellenfelei. Természetesen felhasználja a magyar ellenzék képviselőit is, akiket rettenetesen idegesít a jobboldal kétharmados parlamenti többsége.

Az Unió képviselői jól tudják, hogy a nemzetközi nagytőke fojtogató karjai Euró-pát is veszélyeztetik, mégis vállalják az együttműködési anyagi érdekből, félelemből vagy ideológiai okokból. A helyzet korántsem ismeretlen: így fogott össze kétezer évvel ezelőtt

a Főtanács is az általa gyűlölt Poncius Pilátussal. Pilátust tapsolják ma is sápadtan, minden írástudók és farizeusok... - És nem hiányozhatnak természetesen a hamis tanúk sem, akiknek létformájuk a hazudozás és mivel övük a médiumok nagy része, rá tudják venni még

a jobboldali sajtó egy részét is arra, hogy "feszítsd meg!"-et kiáltsanak Orbán Viktorra és az "alattvaló fajnak" (Kertész Ákos), sőt "patkány-népnek" minősített magyarokra. (Az utóbbi minősítés Kertész Imre Nobel-díjas írótól való.)

Minden országnak, így az Uniónak is vannak olyan előírásai, amelyeket úgyszólván senki sem képes teljesen megtartani. Ezek viszont kiválóan alkalmasak arra, hogy számon kérjék őket azokon a kormányokon (és csak azokon!), amelyek "nem állnak be a sorba".

A kettős mérce alkalmazása az ultraliberális világ mindennapos gyakorlata.

De nem hiányoznak a bolsevik módszerek sem - ahogy arra már utaltam. "Ha lopni akarsz, kiálts tolvajt!". Ostorozd saját hibáidat másokban, így magadról elterelheted a figyelmet.

Nálunk ma is érvényben van egy olyan szerződés,

amelyet az IMF (Nemzetközi Valutaalap) erőltetett rá a valuta-szűkében lévő és szovjet felügyelet alatt álló magyar kommunista kormányra (1982-ben), amely szerint a Valutaalap magyarországi birtokai mindenféle ellenőrzés és szabályozás felett állnak, sem cégeik, sem azok alkalmazottai, de még azok bérlői ellen sem indítható semmiféle eljárás, sem magyar, sem nemzetközi bíróság előtt.

Mi más ez, ha nem közönséges diktatúra? Része egy nemzetek felett álló, vadkapitalista, ultraliberális diktatúrának, amely egyenes leszármazottja a hitleri és sztálini zsarnokságnak. Professzor Úr talán nem hallotta, de mi tudjuk, hogy nálunk a fasisztákból lettek a legkegyetlenebb kommunisták. Ugyanakkor ma azt is látjuk, hogy a kommunistákból lettek a leggazdagabb kapitalisták, és ők azok, akik a lehangosabban aggódnak a magyar demokráciáért. Gyurcsány Ferenc, Kovács László, Jósé Manuel Barroso, Dániel Cohn-Bendit: mind-mind a vörös diktatúra hívei voltak, ma pedig a vadkapitalista diktatúra kiszolgálóiként "aggódnak a demokráciáért".

Adolf Hitler a világ németjeit akarta egybefogni a világuralom megszerzése érdekében. - "Világ proletárjai, egyesüljete!" - ez volt Sztálin jelmondata, ugyancsak a világ feletti hatalomról álmódva. - "Világ nagytőkései, kartellbe tömörüljete!" - ez a tisztességtelen úton összeharácsolt nemzetközi nagytőke urainak jelmondata - ahogy azt Dávid C. Körten "Tőkés társaságok világuralma" c. könyvében már 1995-ben megírta.

Az eszközök különbözők, ám a cél és az eszmeiség ugyanaz. Egyik diktatúra sem tűri el a kritikát, még kevésbé azt, hogy valaki kilógjon a sorból. De azért valahol mégis mindegyik megbukik...

A fent említett, harmadik típusú diktatúráról szól az "Új mondat új zsarnokságról" című vers, amelyei soraimhoz mellékelek. Külön felhívom Professzor Úr figyelmét az utolsó szakaszokra, amelyek komoly figyelmeztetést tartalmaznak mindannyiunk számára:

ha gyanútlanul átvesszük a diktatúra megtévesztő propagandáját, magunk is szem leszünk a láncban, magunk is zsarnokság leszünk.

Amitől óvjon meg minket a Szentlélek, aki egyedül képes kimenteni a világot- és benne szeretett Európánkat is - az ultraliberális, vadkapitalista diktatúrából - felszínre hozva a most még sűrű hamuréteg alatt rejtőző keresztény Európát.

Professzor Urat tisztelettel és szeretettel köszönti:

Veszprém. 2012. február 18.

Márfi Gyula

veszprémi érsek

*

Új mondat új zsarnokságról

(Ez a vers Illyés Gyula „Egy mondat a zsarnokságról” című remekművének átirata.)

Hol zsarnokság van,

ott zsarnokság van

nemcsak az ernyedetlen

tapsoló tenyerekben,

nemcsak a puskacsőben,

nemcsak a börtönökben,

nemcsak a szögesdrótban,

szögesdrótnál is jobban

butító szólamokban,

tányérban és pohárban,

ott van az orrban, szájban,

napfényben és homályban,

szabadban és szobában;

ott van a Figaro-ban,

és ott van a Le Monde-ban,

ott van a New York Times-ban,

ott van a Népszavában:

a tőkések lapjában

és a Financial Times-ban

ott van a hazugságban,

hazugságnál jobban

a féligazságban

és az igazságnak

elhallgatásában,

a reális ténynek

elferdítésében:

harsogva a százzól

hallgatva négyszázról;

hol zsarnokság van,

ott zsarnokság van

a meghallgatásban,

a bírák szavában,

ítélethez tákolt

tanúvallomásban;

ott van az IMF-ben,

hitelminősítőkből,

Tanácsban, Parlamentben,

bankokban, üzemekben,

tőzsdében és trezorban,

nagyvállalatban, boltban,

mindenkor megtalálod,

útjaid vele járod

Strassburgtól Brüsszelig,

hajnaltól éjjelig,

New Yorkban, Washingtonban

és a Washington Post-ban;

hol zsarnokság van,

ott zsarnokság van,

mert minden célban ott van,

napodban, holnapodban,

elmédben, honlapodban,

s ha kikémeled a körből,

ő néz rád a tükörből;

nem láthatsz semmi szépet,

mert szépnek csak azt véled,

mi egyszer már övé lett; néznél,

de csak azt látod, mit ő eléd varázsolt,

eszmélnél is,

de eszme csak övé jut eszedbe,

vakondként, napsütésben,

így mászol vaksötétben;

hol zsarnokság van, ott zsarnokság van,

mindenki szem a láncban,

magad is zsarnokság vagy;

akár a víz a medret,

követed és teremted,

bilincseit a szolgál

maga így gyártja s hordja;

gyermeked neki nemzed,

ha eszel, őt növeszted,

mert a zsarnokság ott áll

majdan ravatalodnál,

ő mondja meg, ki voltál,

porod is neki szolgál!